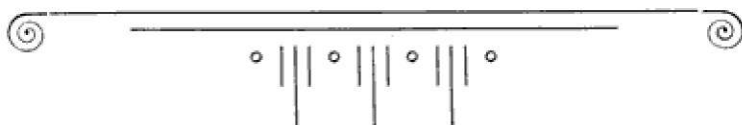

LJUBLJANSKI ZVON

Aloa cvete.

Legenda.

Aloa, Aloa! Ali res spet
cvete skrivnostni tvoj, čudesni cvet?
Klije na dan ti iz srčne globine
pa se popenja do solnčne višine!

Hej, kak ponosno to v zraku stoji,
više in više stremí, hrepení!
Luči, življenja se hoče navžiti,
vlage nebeške želí se napiti.

Bujno leskeče pri listu se list,
nežno poslikal jih božji je kist . . .
Dražest vse bistvo ti nežno ovija,
sama iz tebe diši poezija . . .

Sto let! . . Ah, Aloa, dolgo je to!
Sto let krotiti vsa čuvstva tako!
Sto let v brezradostnem samstvu medleti . . .
Mogla si li brez ljubezni živeti?

Nememu zdaj koprnenju je kraj,
zlata svoboda ti cvete sedaj . . .
Želje sto let zadržavane vroče
šinile zdaj so na dan ti — cvetoče!

Aloa, Aloa, zdaj triumfuj!
Krasna nevesta, sedaj se raduj!
Ura je sreče ti prišla vesela,
venec poročni na glavo ti dela!

To je tvoj véliki svatbeni dan,
 tvoj se oživil stoletni je san . . .
 Solnce, tvoj ženin, pošilja pozdrave
 in te poljublja z neskončne višave.

Solnce te ljubi — ah, kólíka slast!
 Kólíka dviga pač k njemu te strast!
 Više in više k izviru življenja,
 k svojemu vzoru se duša ti vzpenja . . .

Aloa, Aloa! . . Vsakih sto let
 samo po enkrat zdaj cvete tvoj cvet . . .
 Někđaj pa vsako si leto cvetela . . .
 Kam pač ta doba je srečna odspela?

Kje je ta bajni, ta blaženi čas,
 ko te obseval ves čar je in kras?
 Bila najlepša si gozdna cvetlica,
 bila med rožami ti si kraljica . . .

Kdor tvoj zagledal kdaj kras je in čar,
 drugih cvetlic več ni bilo mu mar;
 tebe le gledat je vsak dan zahajal,
 s tvojoj krasotoj očí si napajal.

In kdor okusil tvoj duh je keďđaj,
 bil je zamaknjen v nadzemeljski raj;
 nič več ni maral za druge dišave,
 k tebi ga vlekel je duh iz daljave . . .

Pa se zaklel ves cvetlični je svet,
 Aloa, Aloa, zoper tvoj cvet;
 rože zavezo so sveto sklenile
 in iz zavisti se vse zarotile.

In iz vrtóv so, lesóv in poljan
 tožile cvetke Bogú noč in dan;
 noč in dan z listki so cvetke šumele,
 noč in dan prošnje iz čaš jim puhtele:

»Bog, ti naš stvarnik, naš večni vrtnar,
ali že nič več mé nismo ti mar?
Vse nas prezira in nas zaničuje —
Aloo sámo ves svet občuduje!

»Ah, vso krasoto ti dal si le njej,
njena prelest in njen čar sta brez mej...
Reve smo vse zapuščene cvetlice,
kadar razcvete se Aloj lice!

»Niti metulj od nobene strani
ne prileti k nam noben več v té dni;
v čašah se naših noben več ne ziblje,
kril pestrobojnih nad nami ne giblje.

»Sram nas je, ah! Pač gorjé nam, gorjé!
Nam od sramote že vene srce . . .
Nam zraven Aloe ni več živeti . . .
Ah, od ponižanja nam je umreti!«

Slišal je Bog ta šepet in ta vzdih,
stok iz cvetličnih čaš tajen in tih . . .
Pa se usmilil zavidnih je rožic,
gizdavih in ljubosumnih ubožic . . .

»Posihdob Aloa vsakih sto let
samo po enkrat pokaži svoj cvet! . . .«
Čule glas božji ta vse so cvetlice —
Aloj bedni stemnilo se lice . . .

Aloa, Aloa! . . Vsakih sto let
samo po enkrat rodi se tvoj cvet;
samo po enkrat k izviru življenja,
k solncu se, ljubljencu, duša ti vzpenja . . .

A. Aškerc.

